

Μεταφρασμένο απόσπασμα

Nataly Elisabeth Savina
Meine beste Bitch

Fischer KJB Verlag, Frankfurt am Main 2018
ISBN 978-3-737-34139-4

σελ. 126-140

Νάταλι Ελιζαβεθ Σαβίνα
Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΟΥ Bitch

Μετάφραση: Σούλα Ζαχαροπούλου
Επιμέλεια: Αλέξανδρος Κυπριώτης

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Το διαμέρισμα του Πάρι ήταν τριάντα τετραγωνικά μέτρα και βρισκόταν στο υπερυψωμένο ισόγειο ενός στενού μικρού σπιτιού υπό κατάρρευση. Μόνο η φάτσα προς τον δρόμο ήταν ανακαινισμένη, στην αυλή υπήρχαν ρωγμές στον παλιό γκρίζο σοβά. Μύριζε μούχλα και τηγανητά λαχανικά. Εκτός από ένα στρώμα πάνω στο λευκό λακαρισμένο ξύλινο πάτωμα και μία βέργα για κρεμάστρες το καθιστικό ήταν άδειο. Τα βιβλία του ο Πάρι τα είχε βάλει στα πρεβάζια των παραθύρων. Σ' έναν τοίχο είχε φωτογραφίες πολารόιντ, που τις είχε τραβήξει ο Άχιμ. Της μικρής πόλης, της φύσης και μάλιστα και μία δική μου, από πίσω, με λυτά τα μαλλιά. Στη μικρή κουζίνα υπήρχε το μοναδικό τραπέζι. Μία λεκιασμένη κουζίνα, ένα σκονισμένο στερεοφωνικό, ένα άδειο, βρόμικο ψυγείο, πάνω στο οποίο δέσποζε ένας πύργος από άδεια κουτιά πίτσας, και μία γεμάτη, έτοιμη να σκάσει ηλεκτρική σκούπα συμπληρώνανε τον εξοπλισμό. Κάτω από το παράθυρο της κουζίνας υπήρχε μία μαρκίζα, που απλωνόταν σαν ένα μικρό ταρατσάκι γεμάτο βρύα πάνω από την πίσω είσοδο ενός μπαρ στο υπόγειο. Το πρώτο που έκανα ως υπηρεσιακό καθήκον μου ήταν να βγάλω τα σκουπίδια, που ο Πάρι τα είχε προφανώς απλώς ξεχάσει κατά την αναχώρησή του. Τα αγόρια βρομάνε, κατευθείαν μου ήρθαν στο μυαλό τα λόγια της Νίκε. Τα παράθυρα του μπαρ στην πίσω αυλή ήταν καλυμμένα με μαύρη μεμβράνη και σε κάποια σημεία είχαν κάγκελα. Ένα σωρό αποτσίγαρα και καπάκια από μπουκάλια μαρτυρούσαν ότι η αυλή ήταν ανοιχτή το βράδυ για τους θαμώνες του μπαρ. Στον άγριο πλίνθινο τοίχο δίπλα στον κάδο των σκουπιδιών κάποιος είχε γράψει LOVE με ροζ αυτοκόλλητα χάρτινα γράμματα.

Ξανά επάνω, ξάπλωσα στο στρώμα και περίμενα *το πρώτο όνειρο* που θα έβλεπα σε ένα κρεβάτι στο οποίο δεν είχα ξανακοιμηθεί. Αυτά τα όνειρα έχουν τη δύναμη να προβλέπουν το μέλλον.

Την πρώτη μου νύχτα στο Βερολίνο ονειρεύτηκα τον Γιούλιαν. Διασχίζαμε με ένα τζιπ την πόλη, πίσω μας στις πίσω θέσεις τρία άδεια παιδικά καθίσματα γεμάτα ψίχουλα. Μας πλησίασε ένα ανακριτικό της τροχαίας. Πήγε πέρα δώθε, επιτάχυνε νευρικά, κόλλησε πίσω μας, μας χτύπησε στα πλάγια και τελικά μας προσπέρασε. Στο αυτοκίνητο ήταν κάτι μαυροντυμένοι άντρες και γυναίκες, με ανέκφραστα πρόσωπα, που καταπίνανε χάπια με ρυθμικές κινήσεις. Τους πήραμε από πίσω μέχρι που το

αυτοκίνητο σταμάτησε. Οι άντρες και οι γυναίκες φόρεσαν γρήγορα αστυνομικές στολές και τρέχοντας με βαριά μαύρα όπλα κατέβηκαν την είσοδο του μετρό.

«Δεν κρατάνε έτσι τα όπλα», φώναξα εγώ. «Φώναξε την αστυνομία, δεν είναι αστυνομικοί αυτοί!»

Ο Γιούλιαν πήρε ένα νούμερο και μίλησε στο ακουστικό. Έπεσαν πυροβολισμοί. Ο Γιούλιαν με αγκάλιασε, με κράτησε σφιχτά και είπε: «Καλά που τα παιδιά είναι στους παππούδες».

Το πρωί που ξύπνησα άνοιξα το παράθυρο. Μια ελαφριά μυρωδιά καυσαερίου και σαπισμένων σκουπιδιών μου ήρθε στη μύτη. Άνοιξα το στερεοφωνικό και άρχισαν ν' ακούγονται στη διαπασών απ' τα ηχεία οι Giant Drag μέχρι που χτύπησε το τηλέφωνο που κρατούσα.

«Θεέ μου, βάλε πιο σιγά τη μουσική, έχω ήδη πονοκέφαλο όλη την ημέρα!»
είπε η μητέρα μου.

«Γεια σου, μαμά», είπα εγώ και χαμήλωσα τη μουσική. Τα ηχεία τρίζανε.

«Δεν μπορείς να την κλείσεις εντελώς; Αυτή η πρωτόγονη ποπ μουσική, δυο ακόρντα κι ένα κομπρεσέρ, αυτό είναι λαϊκή αποχαύνωση».

«Νόμιζα το ποδόσφαιρο είναι λαϊκή αποχαύνωση», είπα εγώ.

Όσο το αγαπούσε το ποδόσφαιρο ο πατέρας μου τόσο το μισούσε η μάνα μου.

«Έχεις φάει;»

Οι ερωτήσεις της με εκνευρίζανε αλλά αποφάσισα να μείνω χαλαρή.

«Δεν έχω βγει έξω ακόμα»».

«Μην αγοράζεις, σε παρακαλώ, φθηνά τρόφιμα. Βρες ένα μαγαζί με βιολογικά. Σε παρακαλώ, μην κάνεις οικονομία στο φαγητό, στην ανάγκη θα σου βάλω εγώ κάτι στο λογαριασμό σου. Δεν σε θήλαζα εγώ τόσα χρόνια, για να καταστρέψεις τώρα εσύ την υγεία σου, μόνο και μόνο επειδή ήθελες ντε και καλά να φύγεις απ' το σπίτι. Και, σε παρακαλώ, μην καπνίζεις. Δεν είναι κουλ, καπνοβιομηχανία είναι».

«Είμαι καλά».

«Και το δέρμα σου;»

«Μην τρελαίνεσαι, μη φοβάσαι, δεν έχω φαγούρα από τότε που είμαι εδώ».

«Πάντα το ήξερα ότι στο Βερολίνο θα βρεις την τύχη σου», είπε ψέματα η μητέρα μου με θάρρος. «Αλλά περιμένω να προσπαθήσεις για μία θέση στο πανεπιστήμιο. Θα μπορούσες αρχικά να γραφτείς ως επισκέπτρια ακροάτρια. Οι

καθηγητές θυμούνται τα όμορφα και επιμελή κορίτσια, πίστεψέ με, δεν βλέπεις αυτό. Και να ντύνεσαι ευπρεπώς. Όχι σαν ψειριάρα χίπισσα. Ξέρεις τι εννοώ».

«Μα μόλις έφτασα».

«Ο χρόνος και ο έρωτας είναι οι δύο μεγαλύτεροι εχθροί μιας ελεύθερης γυναίκας. Πάρε με τηλέφωνο μόλις φας κάτι».

Φόρεσα ένα τζιν κι ένα μπλουζάκι και κατέβηκα τα σκαλιά χοροπηδώντας με τα καλοκαιρινά σανδάλια μου. Τα λυμένα λουράκια αιωρούνταν ανάμεσα στα πόδια μου. Δεν είχα τίποτα στο μυαλό μου, δεν ήθελα να πάω πουθενά. Η Νίκε μου είχε μιλήσει κάποτε για ένα φεμινιστικό κίνημα, που είχε θέσει στόχο του το να μην κάνεις τίποτα: απραγία ως κριτική του καταναλωτισμού με κοινωνικοπολιτικό προσανατολισμό.

Απλώς έξω, σκέφτηκα και δυο σκαλιά παρακάτω πιάστηκα σ' ένα έλασμα, με το οποίο ήταν στερεωμένο το λινόλαιο πάνω στα παλιά σκαλιά. Σκόνταψα, παραλίγο να σπάσω τον αστράγαλό μου, αλλά μετά προσγειώθηκα και με τα δύο πόδια στον δρόμο. Η τρομάρα έδωσε τη θέση της στην ευφορία, γιατί ακόμα και τώρα ούτε μ' έτρωγε κάτι ούτε φαγούρα είχα. Ήταν αυτή η πόλη η γιατρεία μου; Θα ήταν πολύ κακόγουστο, αν ήτανε τόσο απλό, σκέφτηκα και –μήπως μπορώ να πετάξω; Πέρασα το τουρκικό κίосκι στη γωνία, έριξα μια ματιά στο μαγαζί με τα ξύλινα παιχνίδια και στα βαριεστημένα κορίτσια απέναντι στο στούντιο νυχιών. κάτι πουλιά τσιμπούσανε μέσ' απ' τα υπολείμματα των σκουπιδιών στον δρόμο. Κοντοστάθηκα έξω από μια focacceria. Οι άνθρωποι κάθονταν σε στρογγυλά τραπέζια, με τις ζεστές ακόμα, μοσχομυριστές πίτες με τυρί και κόκκινα βατόμουρα μπροστά τους. Κάποιοι από αυτούς διαβάζανε, άλλοι λιάζονταν με παραμορφωμένες απ' την ικανοποίηση τις άκρες του στόματός τους, σαν ένα είδος θαλάσσιου ελέφαντα που δεν έχει ανακαλυφθεί ακόμα. Η μυρωδιά του καφέ γέμιζε τον αέρα. Αυτή την πόλη δεν θα την έχανα με τίποτα πια. Πήρα σε πακέτο ένα κομμάτι γλυκό με βατόμουρα και πήγα και κάθισα στο πάρκο για να πάρω πρωινό. Συγχρόνως πήρα το νούμερο της Νίκε.

«Ναι;» Η φωνή της ακούστηκε σαν να ήταν μακριά και να κοιμόταν.
«Φάινα;»

Αναγκάστηκα να μασήσω πιο γρήγορα.

«Πού χάθηκες, προσπαθώ εδώ και μέρες να σε βρω!»

«Αφού ξέρεις, δεν έχει καμία σημασία αυτό», είπε η Νίκε. «Μην ανησυχείς. Είμαι απλώς στο κρεβάτι με τον εραστή μου».

Ακούστηκε ένα πνιχτό γέλιο της.

«Έχουνε συμβεί τόσα πολλά, θα σκάσω, αν δε σηκώσεις το τηλέφωνο», είπα.
«Είμαι στο Βερολίνο».

«Το εννοούσα όντως σοβαρά πάντως, δεν ήτανε αστείο», είπε η Νίκε.

Άκουσα να θροΐζουνε σκεπάσματα και θυμήθηκα την ευχάριστη μυρωδιά της Νίκε όταν κοιμόταν.

«Εμείς εδώ έχουμε σαμπάνια και φράουλες και μία αρκετά κακή υποδοχή. Είμαι στη Σουηδία. Στείλε μου τη διεύθυνσή σου, ναι; Σε μερικές εβδομάδες θα έχω διακοπές εξαμήνου, οπότε θα σε επισκεφτώ».

Το ζεστό συναίσθημα που κατάφερε να μου μεταδώσει η Νίκε έμεινε ακόμα και αφού έκλεισε το τηλέφωνο. Προσπάθησα να φανταστώ πώς έκανε έρωτα σε κάποιον, πώς της έκανε έρωτα εκείνος και ότι όλα γίνονταν άνετα, με πάθος και φαντασία. Τίποτα δεν μπορούσε να μας εμποδίσει να απολαύσουμε την εκρηκτική ενέργειά μας, που μες στο στόμα τη νιώθαμε σαν καυτερή πιπεριά και μες στα πόδια μας σαν λεοπάρδαλη. Έχοντας πάρει θάρρος, έγραψα ένα μήνυμα στον Γιούλιαν, ότι είμαι εδώ και θα μπορούσαμε να συναντηθούμε. Απάντησε με ένα «πού». Πληκτρολόγησα τη διεύθυνση του Άχιμ και ίσα που χώρεσε και το «Παρασκευή, μπαρ». Ήτανε Τρίτη ακόμα, οπότε μου έμενε αρκετός χρόνος να προετοιμαστώ μέχρι να ξαναϊδωθούμε.

Το διαμέρισμα του αδερφού του Άχιμ ήτανε σαν λαγούμι, που το οικειοποιήθηκα. Τα εσώρουχά μου, τα σανδάλια μου και τα λαστιχάκια για τα μαλλιά μου. Το φαγητό μου και τα καλλυντικά μου. Η τάξη μου, οι μυρωδιές μου. Επιθεώρησα την περιοχή εκεί κοντά τριγύρω. Έβγαλα ταυτότητες για τις βιβλιοθήκες, γράφτηκα στη λίστα κοινοποίησης του μουσείου των Ramones,¹ στη βιβλιοθήκη για κόμικ και σε μια δανειστική ταινιοθήκη της Arthaus. Ακριβώς στη γειτονιά μου υπήρχε ένα πάρκο, ένας μεγάλος δρόμος για τους τουρίστες, πολλά πολύχρωμα δρομάκια μ' ένα σωρό κρυμμένα καφέ, ένα στούντιο αγγειοπλαστικής για παιδιά και ένα ελαφρώς ύποπτο σαλόνι για μασάζ. Ψάχνοντας το βράδυ κάτι να φάω αποφάσισα να πάω σε μία μικρή πιτσαρία. Ανήκε σ' έναν νεαρό, όμορφο Ιταλό, που είχε αστραφτερά γαλανά μάτια, ανακατεμένα ξανθά μαλλιά και δυνατά μπράτσα.

«Σε είδα με το χαρτί τουαλέτας, όπως έμπαινες απ' την πόρτα δίπλα στο μπαρ στο υπόγειο», είπε χαμογελώντας, «είμαστε γείτονες».

Μου είπε ότι τον έλεγαν Μαουρίτσιο και ότι είχε ένα ιστιοφόρο στη Σαρδηνία.

«Δε θα το πιστέψεις πόσο σκληρό είναι να δουλεύεις οκτώ ώρες», μου είπε. «Δεν το αντέχω καθόλου! Το μόνο που βοηθάει είναι να αυνανίζεσαι πολλές φορές τη μέρα στην τουαλέτα, για να μπορεί γενικά να βγαίνει το πράγμα. Μη με κοιτάξεις έτσι, προσέχω πολύ την υγιεινή. Και άκου, η πίτσα για τους γείτονες είναι δωρεάν».

Την Παρασκευή έβαλα μία ψηλή κατσαρόλα στο μάτι κι έριξα μέσα μία χούφτα μαύρο τσάι με γεύση περγαμόντο. Τα φυλλαράκια άρχισαν να χορεύουνε πόλκα μέσα στο νερό που έβραζε. Μετά κατέβασα την κατσαρόλα από το μάτι στο πάτωμα και πήρα από την τσάντα μου το κίτρινο βιβλίο της Νίκε. Στο εξώφυλλο ήτανε το κορίτσι με το φόρεμα, και μπροστά του καθόταν ανακούρκουδα ένας νεαρός, γυμνός – σκεπτικός– ή απλώς παιγμένος; Στις πρώτες σελίδες διάβασα μία ιστορία για δύο αρουραίους, που στρογγυλοκάθονταν μέσα σε έναν άδειο κουβά. Ο πιο δυνατός απ' τους δύο αρουραίους έτρωγε την κοιλιά του άλλου και μετά παρ' όλ' αυτά πέθανε απ' την πείνα, απλώς αργότερα. Άφησα το βιβλίο στην άκρη, γιατί λίγο έλειψε να ξεράσω. Μόλις το τσάι στην κατσαρόλα κρύωσε λίγο, γονάτισα στο πάτωμα και βούτηξα το κεφάλι μου στον ευωδιαστό ζωμό. Τα μαλλιά μου κολυμπούσανε, βαριά και ζεστά, σαν θαλάσσια τζίβα μες στο νερό. Τα άφησα μερικά λεπτά να τραβήξουνε μέχρι που το αφέψημα έκανε τα μαγικά του με μια χρυσαφένια γυαλάδα, έπειτα τα τύλιξα με την πετσέτα. Σαν σιχ.

Το μπαρ *gerade so* στο σπίτι μου διοργάνωνε εκείνη την Παρασκευή μια Τρελο-γιορτή, κι εγώ πήρα στα σοβαρά την πρόσκληση που βρήκα στο γραμματοκιβώτιο. Έφτιαξα ένα φολιδωτό φόρεμα από αλουμινόχαρτο, που το είχα αγοράσει έξτρα γι' αυτό, και με το υπόλοιπο αλουμινόχαρτο μπαντάρισα τις γάμπες και τους αστραγάλους μου, έτσι που ήταν σαν να φοράω μπότες υπερήρωα. Οι πολλές στρώσεις που είχα φασκιωθεί τρίζανε όταν κουνιόμουν. Αντί για τσάντα πήρα μια παλιά εμαγέ τσαγιέρα από την κουζίνα του Πάρι. Ήμουν έτοιμη για τους τρελούς, μόνο η φωνή της μάνας μου όλο ανησυχία αντηχούσε μες στο κεφάλι μου ακόμα. Φορτικές συμβουλές, καλυμμένες προσβολές και καλοπροαίρετα ψέματα. Ήθελε μόνο το καλό μου, σκέφτηκα, αλλά αυτό δεν έκανε τα πράγματα καλύτερα. Άρχισα να ξετυλίγω ένα πακέτο αλουμινόχαρτο, έφτιαξα διπλώνοντάς το ένα πρωσικό κράνος με μύτη και το φόρεσα. Ήμουν η ασημένια Μπαρμπαρέλλα, μία αξιοπρεπής κόρη του Μαγκνέτο και προφυλαγμένη κάτω απ' τ' αλουμινένιο κράνος μου για να μη μ' αρπάξει η μάνα μου απ' τα μαλλιά.

Μόλις σκοτεινίασε, κατέβηκα την ετοιμόρροπη σκάλα και βγήκα στον δρόμο. Ο ξεφλουδισμένος σοβάς είχε το χρώμα βραστού αυγού. Πάνω από την είσοδο του μπαρ έβλεπες μια ξεθωριασμένη επιγραφή στα γίντις. Να αποκρυπτογραφήσω πόρεσα μόνο το *Υποδηματοποιείο*. Κατέβηκα τα σκαλιά και περνώντας μια κουρτίνα από πέρλες μπήκα στο υπόγειο. Σε μια παλιά οθόνη LCD έκαιγε η φωτιά σ' ένα τζάκι, δίπλα της υπήρχε ένας λιωμένος καναπές με λουλουδάκια. Τον Γιούλιαν δεν μπορούσα να τον βρω πουθενά και δεν ήτανε και απλό να έχεις την κυριαρχία των κινήσεών σου με μία τσαγιέρα στο χέρι –οι άλλοι θαμώνες δεν ήτανε μασκαρεμένοι. Τα βαμμένα νύχια μου κάτω από τον φωτισμό του μπαρ μοιάζανε με γυαλιστερά χιτινώδη καύκαλα σκαθαριών. Με έντονη αυτοπεποίθηση παράγγειλα την πρώτη μπύρα, κι είχε τη γεύση πικρών μπιζελιών. Η δεύτερη μπύρα μού προκάλεσε μια ερεθιστική ελαφρότητα. Τσούγκρισα με μία ομάδα Ελβετο-Τούρκων, που με φλερτάρανε στα ιταλικά. Εγώ τους απαντούσα στα περσικά, τα αραβικά και τα ζουλού αλλά δεν με καταλάβαιναν. Ο Γιούλιαν δεν ήταν εκεί. Πριν πιω την τρίτη μπύρα, τη σήκωσα πανηγυρικά μπροστά μου: Στη μεγαλούπολη των ονείρων μου, συκώτι μου, συγχώρα με!

Μέσα στη στενή τουαλέτα του μπαρ φωτογράφισα με το κινητό μου το ασημένιο αστραφτερό μου είδωλο, ενώ καθόμουν ανακούρκουδα στη λεκάνη της τουαλέτας δίπλα σε μια μπανιέρα γεμάτη μπουκάλια μπύρες και ξαναπερνούσα το παρασκευιάτικο κόκκινο στα χείλη μου. Η τσαγιέρα μου ήταν στο χείλος της μπανιέρας. Πάτησα *Αποστολή*, η Νίκη έπρεπε να με δει. Μετά άνοιξα το μικρό παράθυρο για να πάρω καθαρό αέρα και κοίταξα πάνω από τη γνωστή μου πλέον αυλή ψηλά προς το παράθυρο του δωματίου μου. Επιτέλους τα είχα βγάλει πέρα μόνη μου, περίεργη και έτοιμη για κάθε τρέλα. Η πόλη μού ψιθύριζε υποσχέσεις και μου φυσούσε στο πρόσωπο τον βρόμικο αέρα της. Την τέταρτη μπύρα την ήπια εκεί, τα χείλη μου τα ζόριζε μια περίεργη γκριμάτσα, που δεν έλεγε να μου φύγει με τίποτα.

Αργότερα παρατήρησα πανευτυχής αυτούς που χορεύανε στη μέση του μπαρ. Όταν είχα σχεδόν αδειάσει την πέμπτη μπύρα μου, σκόνταψε στα πόδια μου ο Γιούλιαν, επειδή θέλησε να πάει στην πίστα περνώντας από μπροστά μου.

Φορούσε ένα φουστάνι κι ήτανε έντονα μακιγιαρισμένος, στο λαιμό είχε κρεμάσει το ομοίωμα ενός πέους σε φυσικό μέγεθος από λεπτό καλσόν

παραγεμισμένο με βαμβάκι. Επιπλέον το περίγραμμα του στόματός του ήτανε πασαλειμμένο κατακόκκινο.

«Είμαι η τσατσά», είπε.

Κοίταξα τον Γιούλιαν. Τα πάντα επάνω του, που στη μικρή μας πόλη μάς φάνταζαν παράξενα, εδώ ταιριάζανε τέλεια. Τα γυαλιά του, τα αφύσικα μακριά δάχτυλά του, τα πολύχρωμα φρύδια του και το απελπισμένο βλέμμα του. Ακόμα και οι συναισθηματικές αερολογίες του.

«Αν αυτό το μπαρ ήταν άνθρωπος, θα ήταν μια κουτσή drag queen με τα πανάρχαια σκουλαρίκια της γιαγιάς της», είπε.

Μύριζα τον καπνό και το χασίσι επίσης. Ο Γιούλιαν πέρασε τα δάχτυλά του σε μια τούφα των μαλλιών μου, τη βούτηξε μετά ερωτικά στο ποτήρι του με το κόκκινο κρασί και κατέβασε μια έντονα μεγάλη γουλιά. Έβαλα το χέρι μου στο μπράτσο του, που το ένιωσα σφιχτό και ζεστό.

«Είσαι καιρό εδώ;» ρώτησε καλύπτοντας τη μουσική. Χαμογέλασα χωρίς κανένα λόγο κι άρχισα να χορεύω.

Όταν ο πατέρας μου την κοπάνησε από την οικογένεια και η μάνα μου έμεινε πίσω με μία έκφραση απογοήτευσης, εγώ καθόμουν συνέχεια στο κρεβάτι μου και φανταζόμουν ότι με απήγαγε και με έπαιρνε μαζί του ένα βαμπίρ. Η τέλεια διαφυγή, απ' το παιδικό δωμάτιο κατευθείαν έξω απ' το παράθυρο. Μόνο στα κρυφά ομολογούσα στον εαυτό μου ότι δεν μου έλειπε ο πατέρας μου. Ίσως γι' αυτό και να μην κατάφερνα να παρηγορήσω τη μάνα μου, κάτι που με πλήγωνε μακράν πιο πολύ. Εκείνη δεν είχε ιδέα για τις φαντασιώσεις μου και ανησυχούσε όπως πάντα για την υγεία μου, επέμενε ότι το σκόρδο είναι σαν βιταμίνη σε χάπι και με παρακαλούσε να το φάω. Εγώ σκεφτόμουν το βαμπίρ και αρνιόμουν. Οπότε η μάνα μου έκρυβε τις μικρές σκελιδούλες του σκόρδου μες στο ψωμί. Τις έμπηγε μες στη μέση της μαλακής, υγρής ακόμα ζύμης και άλειφε πάνω τους κρέμα γάλακτος για να τις καλύπτει. Εγώ δεν έτρωγα το ψωμί παρ' όλ' αυτά και επέμενα να κοιμάμαι με το παράθυρο ανοιχτό. Τότε σκόπευα μάλιστα να μείνω παρθένα. Για να μην αλλοιωθεί τ γευστικά ο αίμα μου. Ο Γιούλιαν θα μπορούσε να 'ναι αυτό το βαμπίρ, σκέφτηκα τώρα. Ήτανε χλωμός και αδύνατος και φορούσε αυτό το φουστάνι.

Αφού εγώ κι ο Γιούλιαν ήμασταν από τους τελευταίους θαμώνες που φύγαμε από το *gerade so* νωρίς το πρωί, αρχίσαμε να περπατάμε στην περιοχή, ενστικτωδώς, όπως

οι γάτες του δρόμου. Περπατούσαμε μέσα από τις αυλές που ήτανε σαν ρώσικη ξύλινη κούκλα, βαλμένες η μία μέσα στην άλλη, πάνω από το χαοτικό μωσαϊκό των σπασμένων μπουκαλιών μπύρας, περνώντας τις λεύκες της πόλης, που τα άνθη τους πετούσανε πάνω από τους δρόμους όπως στα γουέστερν. Ο Γιούλιαν ήτανε σοβαρός και αμίλητος. Με τον χορό το φουστάνι τσατσάς τού είχε σκιστεί στο στήθος, η περούκα κρεμότανε σαν σκαλπ απ' την ποδιά του. Το κρεμαστό πέος τον έπεισε ένας τουρίστας να του το δώσει, για να το πάρει μαζί του ενθύμιο στη Βαρκελώνη.

Κοντοστάθηκα μπροστά στη φάτσα ενός σπιτιού, οι σκαλωσιές ήτανε ήδη στημένες μπροστά του, εδώ σίγουρα κάνανε ανακαίνιση. Πέρασα το χέρι μου πάνω από τον θρυμματισμένο σοβά, άγγιξα τις γκρίζες πέτρες κι έχωσα το δάχτυλό μου σε μια τρύπα από σφαίρα, που σκονισμένη και αυθεντική έδινε την εντύπωση θεατρικού σκηνικού. Εδώ υπάρχω, σκέφτηκα, η Φάινα στο παρόν, ολοζώντανη, ενώ η Φάινα από το παρελθόν πέθανε στον ίδιο πόλεμο απ' τον οποίο είναι κι αυτή η τρύπα από σφαίρα. Ελπίζω εκείνη να θριαμβεύει κάπου στο υπερπέραν.

«Μίλα μου για σένα όταν ήσουν παιδί», είπε ο Γιούλιαν.

Οι αναμνήσεις από την παιδική μου ηλικία αποτελούνταν από ασύνδετες λεπτομέρειες, δύσχρηστες, σαν τα μυτερά πορσελάνινα κομματάκια μιας σπασμένης κούπας. Οι περισσότερες μου φαίνονταν με μιας ασήμαντες, οι αξιομνημόνευτες δε μου έβγαιναν απ' τα χείλη.

«Τις παιδικές αναμνήσεις δεν τις διηγείσαι έτσι απλά», είπα εγώ, «τα πολύ εσωτερικά πρέπει να τ' ανακαλύπτεις».

Ο Γιούλιαν κοιτάχτηκε υποτιμητικά, ίσιωσε το φουστάνι του και κοίταξε τον ουρανό ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του. Εγώ παρατηρούσα τα μαύρα σαν τη νύχτα μαλλιά του, τις ανοιχτές παπαρουνί βλεφαρίδες του. Μερικές φορές κάποιιο άνθρωποι καταφέρνουν να σε έλκουνε σαν μαύρες τρύπες.

Ο Γιούλιαν γύρισε πάλι προς το μέρος μου. Τα μάτια του λάμπανε διαπερνώντας με σαν ακτίνες κομήτη, κι εγώ ένιωθα να φεύγει η γη κάτω απ' τα πόδια μου, σαν να απογειώνομαι. Τον άρπαξα, όπως αρπάζει η γάτα το ποντίκι, και πίεσα τα χείλη μου στο στόμα του.

Να παρασύρω τον Γιούλιαν στο κρεβάτι του αδερφού του Άχιμ μου φαινότανε ιεροσυλία. Τον τράβηξα στο εσωτερικό του διαμερίσματος και έψαχνα κάποιο ουδέτερο σημείο ακόμα, όταν ο Γιούλιαν με πίεσε μ' όλη τη δύναμη του σώματός του στις πολάρνιτ του Άχιμ στον τοίχο. Άρπαξα το σκίσιμο στο φουστάνι του και το

τράβηξα μέχρι που το ύφασμα ακούστηκε να κόβεται στα δύο. Ο Γιούλιαν μου έβγαλε κομμάτι κομμάτι τις αλουμινένιες μπότες που τρίζανε. Πάτησα τα γυμνά μου πόδια, το ένα μετά το άλλο, στο ξύλινο πάτωμα και έπεσα στα γόνατα. Το πρόσωπό μου ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό του, με την πλάτη τεντωμένη, σαν χορεύτρια. Οι ώμοι του ήτανε σαν πλανητάριο φακίδων, τα μπράτσα του εκπληκτικά μυώδη. Το δέρμα του είχε γεύση νικοτίνης και ήτανε λιγάκι αλμυρό, στις μασχάλες είχε ένα απαλό κοκκινωπό χνούδι. Όποιος φιλάει με ανοιχτά τα μάτια δεν αγαπάει, όποιος γελάει στο σεξ δεν το εννοεί σοβαρά... Έτσι δεν έγραφε κάποτε πάνω στο θρανίο μου; Ή ήτανε η πόρτα της τουαλέτας; Είδα το τσαλακωμένο μαύρο βαμβακερό εσώρουχο κάπου πίσω από τον Γιούλιαν στο πάτωμα, τον φίλησα πάλι και έχασα τον προσανατολισμό μου. Κάθε άγγιγμα του Γιούλιαν απελευθέρωνε μέσα μου ένα ρυάκι ζεστασιάς. Απλωνότανε από τα χέρια του σε όλο μου το δέρμα, γλιστρούσε από τα χείλη του στο στόμα μου και χυνότανε ασταμάτητα σαν ορμητικό ποτάμι στην κοιλιά μου. Μύριζα το λάδι του αυθεντικού ξύλου από το εξειδικευμένο κατάστημα, με το οποίο ο Πάρι είχε περάσει το πάτωμα. Ανέβηκε στο κεφάλι μου σαν καινούριο ναρκωτικό της μεγαλούπολης. Ο Γιούλιαν είχε ξυπνήσει μία αφρώδη μικρή θάλασσα ανάμεσα στα πόδια μου. Οι αρμοί ανάμεσα στις πλαναρισμένες σανίδες σχεδιάζανε πάνω στο ιδρωμένο δέρμα μου ραγισμένα τοπία. Ο Γιούλιαν έχωσε τα δάχτυλά του στα μαλλιά μου. Μυρίζανε περγαμόντο.

«Γεια σου, Νίξε²», μου είπε στο αυτί με τη ζεστή ανάσα του.

Εγώ απλώθηκα σαν ζώο, ζεσταμένο από τον ήλιο. Κάτι μέσα μου έλιωσε.

Κάτι που εγώ κατά τα άλλα υπό τα πρακτικά στρώματα των συμβουλών της μάνας μου ήξερα να το παγώνω.

¹ (Σ.τ.Μ) Μουσείο και καφέ μπαρ αφιερωμένο στο γνωστό πανκ συγκρότημα Ramones από τη Νέα Υόρκη. Μοναδικό στο είδος του. Περιλαμβάνει περισσότερα από 300 εκθέματα της 22ετούς πορείας του συγκροτήματος.

² (Σ.τ.Μ) Χαϊδευτικό του ονόματος «Νίκη».